

กรรมที่ต้องชดใช้

เฉลา ช่างษ์

P18007

ดิฉันมีอาชีพรับราชการครู อยู่ในโรงเรียนประถมวัย อำเภอเมือง จังหวัดอ่างทอง ไม่ไกลกับวัดอัมพวันเท่าไร แต่ไม่มีโอกาสได้มาปฏิบัติธรรม มีแต่ฟังธรรมจากท่านทาง โทรทัศน์บ้าง จากเทปบ้าง อ่านหนังสือของท่านบ้าง และเมื่อครั้งที่บิดาของดิฉันป่วยหนัก ดิฉันได้มีโอกาสสวดมนต์บทพาหุงมหากา ดิฉันได้รับบทสวดมนต์เป็นลายมือ ของญาติผู้ป่วยที่ไปรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลอ่างทอง เมื่อบิดาเสียชีวิตได้ไม่นาน สามีของดิฉันก็เสียชีวิตอีกคนหนึ่งระยะเวลาห่างกันเพียง ๑ ปี ตลอดเวลาที่บุคคลทั้งสองป่วยด้วยโรคมะเร็ง ดิฉันดูแลปรนนิบัติอย่างดี พร้อมกันนั้นก็สวดมนต์ไปเรื่อยๆ เท่าที่โอกาสจะอำนวย สวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ และพาหุงบางครั้งก็สวด คาถาชินบัญชรบ้าง

หลังจากทำศพสามีแล้ว ตัวดิฉันเองก็แทบจะป่วยตายไปด้วย แต่เมื่อมีลูกต้องดูแลอีก ๒ คน ดิฉันจึงต้องหางานพิเศษทำ ดิฉันไปธุรกิจขายตรงกับบริษัทแห่งหนึ่ง ดิฉันทำมาค้าขึ้นได้ใช้หนี้สิน ซื้อรถยนต์ป้ายแดง ซื้อบ้าน และมีโอกาสไปต่างประเทศหลายประเทศ เที่ยวเมืองไทยเกือบทั่ว ได้ไปเป็นนักจัดรายการวิทยุหลายสถานี จนมีคนรู้จักดิฉันมากมาย ดิฉันเชื่อว่าเกิดจากอานิสงส์ของการทำความดี และสวดมนต์ ไหว้พระ ใส่บาตรเกือบทุกวัน ยิ่งให้ยิ่งได้

ต่อมาดิฉันได้มีโอกาสเข้ามาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน หลังจากที่ถูกกลับมาอยู่บ้านได้ประมาณเดือนเศษก็ประสบอุบัติเหตุ น้ำมันร้อนๆในกระทะที่ทอดปลาอยู่หก ราดมือและแขนทั้ง ๒ข้าง อาการปวดแสบปวดร้อนนั้นสุดที่จะบรรยายได้ มันทรมาน

มาก ดิฉันปฐมพยาบาลตัวเองแล้วพันผ้าไว้เพราะร้อนและปวดมาก ดิฉันขึ้นไปห้องพระ อาราธนาพระเดชพระคุณหลวงพ่ोजรัญ ขอบารมีจากท่านขอให้แผ่เมตตาช่วยดิฉันด้วย สวดมนต์ก็ผิดๆถูกๆ เปิดหนังสือสวดมนต์ใหม่ สวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ สวดคาถาชินบัญชร อาราธนาหลวงพ่อโต ช่วยอีก ก็ยังปวดและร้อนเหลือเกิน อธิฐานจิตขอคาถาดับพิษไฟจากหลวงพ่อและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในห้องพระ เมื่อเปิดหนังสือคู่มือชาวพุทธของหลวงพ่อที่แจก ก็พบคาถาดับพิษไฟ แต่ดิฉันขอดับพิษไฟ คือบทที่ว่า “อมอัคคี คงคานัง ระวังดับหาย สวาหะ” ดิฉันก็ว่าไปเป่าไปเรื่อยๆ ประมาณ ๑ ชั่วโมงเศษ ดิฉันสบายขึ้น และคืนนั้นนอนหลับสนิท อาจจะเป็นเพราะกำลังใจส่วนหนึ่ง และความมีสมาธิมากขึ้น และมาหยุดคิดว่ากรรมนี้เราต้องใช้เขาแล้วนะ เพราะว่าสมัยสาวๆทำกับข้าวเสร็จเคยเสาดน้ำร้อนถูกสุนัขใต้ถุนบ้านบ่อยๆ เขาก็คงเจ็บปวดแบบนี้เหมือนกัน เขาถูกน้ำร้อน เราถูกน้ำมัน ใช้ทั้งต้นทั้งดอกเลย ดิฉันคิดถึงพระเดชพระคุณหลวงพ่ोजรัญว่า ท่านเองบวชเรียนมีบุญบารมีขนาดนี้ ท่านยังต้องใช้กรรมเลย ก็แล้วเราละเป็นใครถึงจะหนีกรรมพ้น ก็เลยไม่ทุกข์ทรมานและกระวนกระวายเกินไป

เมื่อรักษาแผลน้ำมันลวกแล้ว ประมาณเดือนเศษๆ ดิฉันก็ฝันเห็นหลวงพ่ोजรัญ พอตื่นขึ้นก็มาคิดว่า ทำไมเราเห็นหลวงพ่อนะ ท่านมาเพื่อจะบอกอะไรหรือว่าให้เราดีใจที่ได้ชดใช้หนี้กรรมไปส่วนหนึ่งแล้ว เราน่าจะไปวัดอัมพวันอีก อย่างน้อยก็จะได้ไปปฏิบัติธรรมเพื่อแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวรบ้าง ไม่รู้ว่าเราทำอะไรไว้ และเขาจะมาทวงเราเมื่อไรอีก จะช้าหรือเร็วไม่ทราบได้ ต้องไปสะสมบุญไว้ก่อน

คราวนี้ตั้งใจเต็มที่ ไม่พูดกับใคร ปฏิบัติจริงๆ ได้ศีล ๘ พร้อมกับกินเจ และก็ดีเกินคาดจริงๆ จิตใจสงบ และมีสมาธิมากกว่าที่ผ่านมา

กลับจากวัดได้ประมาณสี่ห้าทุ่มเศษๆ ดิฉันก็เกิดอุบัติเหตุครั้งใหญ่อีกจนได้ คือ ถูกรถชน เป็นอุบัติเหตุที่ไม่น่าจะเกิด รถของดิฉันเองเคยขับเอง แต่วันนั้นคนอื่นขับ ดิฉันออกมานั่งกระบะท้ายรถกับครูที่สอนโรงเรียนเดียวกัน ให้อาจารย์ใหญ่และผู้ อาวุโสที่นั่งหน้าแทน รถชนกัน ดิฉันกระเด็นตกจากรถสลบอยู่กลางถนน และสลบไป นานเป็นชั่วโมง เมื่อ ดิฉันรู้สึกตัวพยาบาลได้ใส่ท่ออย่างปัสสาวะเสร็จเรียบร้อยแล้ว ยัง คิดว่าเราโชคดีที่หมดสติไป เมื่อเขานำไปเอ็กซเรย์และสอดสายยางเข้าท่อปัสสาวะ เพราะตอนนั้นถ้ารู้สึกตัว คงจะเจ็บปวดมาก เนื่องจากว่าดิฉันกระดูกซี่โครงหลังซี่ที่ ๒- ๓-๔ หัก และกระดูกสันหลังข้อที่ ๗ ยุบตัว กระดูกไหปลาร้าหักและหลุด ในท้องก็ล้ม ไปหมด ไม่ทราบว่ามีอะไรเป็นอย่างไรบ้าง ส่วนที่ศีรษะก็เป็นก้อน บวมปูดขึ้นมา เกรงจะมีอาการเลือดคั่งในสมอง ต้องเตรียมผ่าตัดฉุกเฉิน งดน้ำงดอาหาร คินนั้นดิฉัน ขยับตัวไม่ได้เลย ทรมานมาก แต่ก็คิดว่าเราต้องใช้กรรมอีกแล้ว ก็เริ่มสวดมนต์อีก บท พุทธคุณ ธรรมคุณ และสังฆคุณ ส่วนบทพาหุงมหากาจำไม่ได้ สวดไปหลับๆตื่นๆ เพราะฤทธิ์ยาด้วย หรือแรงจากการตรึงลงมาด้วยก็ไม่ทราบ ทำให้หลับไปได้ เมื่อถึง เวลาหมอมาตรวจตอนเช้าปรากฏว่า อาการที่หมอกลัวจะไม่มีเลย เหลืออยู่อย่างเดียว คืออาการทางสมอง ต้องรอ ๒๔ ชั่วโมงก่อน แขนขาไม่ชา ขยับได้ตามปกติ ระหว่าง นั้นดิฉันมาทบทวนดูว่า ก่อนที่จะหมดสติไปนั้นดิฉันเห็นพระเดชพระคุณหลวงพ่อจรัญ ท่านนั่งสมาธิอยู่ ใจยังคิดอยู่ว่าเรามาวัดอัมพวันกันหรือไงนะ แต่ก็จำได้เลื่อนราง เต็มที่

สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นไปตามกรรมที่กำหนดไว้ ดิฉันคงต้องชดใช้กรรมด้วย เพราะเมื่อ ๒ ปี ที่แล้วดิฉันได้ขับรถชนรถกระบะคันหนึ่งตกถนน มีคนเจ็บ ๔ คน เจ็บไม่มากนัก แต่ ๑ ใน ๔ คนนั้นเป็นผู้หญิงคนหนึ่งไหปลาร้าหัก แต่เขาไม่ได้นอนโรงพยาบาล เพราะไม่หนักมากอะไร ส่วนดิฉันคงต้องใช้เขาทั้งต้นทั้งดอก ต้องผ่าตัดไหปลาร้าใช้ เหล็กเชื่อม

ดิฉันเข้าผ่าตัดที่โรงพยาบาลอ่างทอง โดยนายแพทย์พยางค์ เมฆกระจ่าง เมื่อ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๔๖ อยู่พักรักษาตัวในโรงพยาบาล ๗ วันเท่านั้น ก็กลับมาพักผ่อนที่บ้านได้ ดิฉันสวดมนต์เสมอพุทธรูปคุณธรรมคุณสังฆคุณ แม้แต่เวลาเข้าห้องผ่าตัดก็สวดในใจตลอดเวลา ดิฉันไม่เจ็บปวดไม่กระวนกระวายมากมายเพราะคิดว่าเราใช้กรรม ยิ่งใช้เร็วก็หมดเร็วเหมือนที่ใช้หนี้เขา และเมื่อวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๔๗ ดิฉันก็เข้ามาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันอีก ผ่าตัดได้ครึ่งเดือนเท่านั้นเอง ดิฉันคิดว่าปีใหม่แล้วชีวิตคงจะดีขึ้น กรรมต่างๆก็ทยอยชดใช้เขาไป และคงไม่มีอะไรที่จะหนักหนาสาหัสกว่านี้อีกแล้ว

อุบัติเหตุครั้งนี้ นอกจากเจ็บตัวแล้ว ดิฉันยังต้องสูญเสียเงินในกระเป๋าหลายพันบาท และโทรศัพท์มือถืออีก ๑ เครื่อง แต่ดิฉันปลงตกว่า เราคงเคยไปเอาเงินใครเขามาแล้วเขามาเอาคืน

มีคนถามดิฉันหลายคนว่า ทำไมไปปฏิบัติธรรมมาแล้ว จึงมีแต่เรื่องเจ็บตัว เสียเงินเสียทอง ทำไมบุญไม่ช่วยล่ะ ดิฉันคิดว่าจริงๆแล้ว บุญนะช่วยเราคือ ใช้ให้เราใช้หนี้กรรมเขาให้ไวขึ้น จะได้หมดเร็วๆ เหมือนเราเป็นหนี้เขาอยู่ ถ้าไม่ใช้เก็บไว้นานๆก็มีดอกเยอะเยอะ เมื่อเราค้ำขายได้กำไรมาก็รีบใช้หนี้เขาไป เหมือนเรามาส่งบุญสร้างกุศล คงจะช่วยให้เราหมดหนี้กรรมไวขึ้น จะได้สบาย ทำอะไรก็จะดีไปทุกอย่าง และถ้าไม่ได้มาปฏิบัติธรรมเราอาจจะพบกับอะไรที่มันหนักหนากว่านี้ก็ได้อะไร ใครจะรู้ ทำหนักให้เป็นเบา จากเรื่องใหญ่ก็เล็กลง ดิฉันคิดว่าปีใหม่ได้มาปฏิบัติธรรมกับหลวงพ่อก็น่าจะเป็นนิมิตหมายที่ดี ได้มีโอกาสทำบุญสะสมไว้ใช้ในวันข้างหน้า ดิฉันคิดว่าต่อไปนี่คงพบแต่สิ่งที่ดีๆมีความสุข ปราศจากโรคภัยอันตรายทั้งปวง แล้วชีวิตของ

ดิฉันคงดีขึ้นไปลำดับ ทำมาหากินก็เจริญรุ่งเรือง มีโชคมีลาภตามคำให้พรของพระ
เดชพระคุณหลวงพ่อ

ดิฉันขอให้หลวงพ่อมีสุขภาพพลานามัยที่แข็งแรงและสมบูรณ์ มีอายุยืน
นาน เป็นที่พึ่งของพุทธศาสนิกชนสืบไป